

[Kurt Brauer.]

må vi jo have regnet op den dag, den socialdemokratiske regering møder frem med sit forhandlingsresultat her i tinget, så vi kan se, om disse forudsætninger har kunnet opfyldes.

Ministeren skildrer de restriktioner, som vi har herhjemme, og ministeren og jeg er enige om, at de er forholdsvis alvorligere og skarpere end andre landes. Men ministeren må også erkende, at visse af dem må falde bort, så for en sikkerheds skyld må jeg hellere bebude her, at det beslutningsforslag, SF én gang har fremsat om fremstilling og distribuering af lægemidler, må komme igen og komme meget snart, for vi må sikre os på forhånd, at vi kan holde denne fællesmarkedsfremtrængen ude fra vores medicinalpolitik. Jeg forstod sidste gang, at vort forslag ikke blev helt unådigt modtaget af socialdemokratiet, så måske er der her noget, der kan gennemføres.

Indenrigsministeren (Egon Jensen): Jeg synes ikke, man skal blive urolig, før man virkelig har grund til det. Som jeg sagde i mit svar til den ærede spørger, ligger det sådan, at de foreliggende direktivforslag er langt mere i overensstemmelse med de danske regler end med reglerne i fællesmarkedslandene. Dér ligger dog en antydning af, hvilken vej man ønsker at gå. Og som jeg sagde i min slutbemærkning, vil det være regeringens bestræbelse at opretholde den kritiske vurderings- og godkendelsespraksis af lægemidler, som vi har i dag, og som jeg betragter som noget enestående i Vesteuropa.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Edele Kruchow* til socialministeren:

„Agter ministeren at affinde sig med, at sygekasser pålægger deres medlemmer kontingentforhøjelser med bl. a. den begrundelse, at de ellers kommer i likviditetsvanskeligheder, fordi de modtager statstilskud med tilbagevirkende kraft?“

Skriftlig begrundelse.

Som baggrund for spørgsmålet anføres oplysninger i dagspressen om disse forhold, bl. a. i Roskilde Tidende den 10. november

1971, hvor kontingentforhøjelser i Højte-Tåstrup sygekasse omtales.

Edele Kruchow: Mit spørgsmål skal ses på den baggrund, at sygekasserne nedlægges pr. 1. april 1973. Det må derfor forekomme særlig urimeligt, hvis en betragtelig del af en kontingentforhøjelse skal skyldes det forhold, at en sygekasse skal lægge store summer ud for staten.

Socialministeren (Eva Gredal): Det er i spørgsmålet anført, at sygekasserne må pålægge medlemmerne kontingentforhøjelser med den begrundelse, at de er i likviditetsvanskeligheder, fordi statstilskuddet anvises med tilbagevirkende kraft. Hertil kan jeg oplyse, at statstilskuddet beregnes på grundlag af kassens udgifter i forrige kalenderår i overensstemmelse med reglerne i sygeforsikringslovens § 37, stk. 3 og 4. I denne refusionsberegning ligger der vel nok en form for tilbagevirkende kraft, men rent faktisk anvises statens refusion forskudsvis, idet den udbetales med 25 pct. hver juli, oktober og januar måned, og restrefusionen bliver udbetalt senest den kommende april måned på grundlag af kassens beregnede statstilskud for det afsluttede år. Ydermere er der åbnet mulighed for, at en sygekasse i ekstraordinære likviditetsvanskeligheder kan få anvist yderligere forskud efter ansøgning. Kassernes likviditetsvanskeligheder kan derfor ikke begrundes ved formen for statens udbetaling af tilskud. En sygekasse har efter sygeforsikringsloven pligt til at fastlægge medlemsbidraget således, at kassens indtægter må antages at være tilstrækkelige til fyldestgørelse af kassens forpligtelser samt til dannelse af en passende reservefond.

Der har gennem årene været en betydelig stigning i sygekassernes udgifter til sygehjælp, således fra 1969-70 en stigning på 20 pct., og der har også i 1971 været en stærk stigning i sygehjælpsudgifterne. En del af disse stigninger følger af reguleringer i de overenskomster, som sygekasserne selv har indgået med læger og andre. Denne stærke vækst i udgifterne er ofte ikke i tide søgt dækket ind ved en passende forhøjelse af medlemsbidraget. Dette bevirker, at kasserne kan komme i likviditetsvanskeligheder.